

на топло... — рече единъ отъ желѣзничаритѣ. — Тукъ си помръзналъ, май, здравата!... Я ела съ насъ!...

— Ха? — не дочу веднага стареца. — Че да дойда, като е топличко... — стана съ усилие и тръгна съ хората къмъ багажната стая, като си мърморѣше: — Ама, да не изпусна машината, че...

Младиятъ мжжъ остана като закованъ на мѣстото си. Очитѣ му изпроводиха дѣдото, и останаха така сгърчени. Господи, Боже мой! И това се нарича съществуване!... Изведнажъ, яростъ кипна въ душата му срещу самия себе си. Още въ първия мигъ, нему се поиска да направи нѣщо, да зарадва стареца, да му даде нѣкоя пара — но докато се реши, отведоха го. Сега още по-малко можеше да стори каквото и да е. Стѣснително му бѣше отъ хората, че и отъ себе си: такова тихо, радостно-благо бѣше лицето на стареца, че да му даде пари, изглеждаше твърде грубо и просташко, като оскърбление. Нова вълна отъ ядъ кипна у него. „Това сме ние, интелигенти, половинчати хора, неспособни за най-дребния жестъ!... Цѣлъ животъ — по срѣдата...